

UZASADNIENIE

(...) Bank S. A. z siedzibą w W. – reprezentowana przez pełnomocnika, będącego radcą prawnym (k.67) – pozwem z dnia 27 września 2012 r., złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, uzupełnionym w toku postępowania przed tutejszym Sądem, wniosła o zasądzenie na jej rzecz od A. N. kwoty 21.405 zł 91 gr wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 10.209 zł 15 gr za okres od dnia 27 września 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu (k.1-3, 63, 63v).

W uzasadnieniu powództwa strona powodowa podniosła, iż dochodzona pozwem kwota wynika z umowy bankowej – umowy kredytu, zawartej w dniu 29 listopada 2004 r. przez (...) Bank S. A. z pozwanym. Wg twierdzeń powoda, A. N. nie uregulował zobowiązania z tytułu ww. kontraktu w terminie, pomimo pisemnego wezwania do spełnienia tego świadczenia. Do dnia wniesienia pozwu A. N., zdaniem powódki, nie spłacił należności głównej w kwocie 10.209 zł 15 gr, odsetek naliczonych od dnia 26 września 2012 r. w kwocie 11.189 zł 76 gr oraz kosztów w kwocie 7 zł. Powódka oznajmiła przy tym, iż wierzytelność objęta pozwem została przez nią nabyta w drodze umowy cesji z dnia 13 grudnia 2010 r., zawartej z pierwotnym wierzycielem pozwanego (k.3, 64).

W dniu 19 października 2012 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie, VI Wydziale Cywilnym, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający powództwo w całości (k.5). Przedmiotowe orzeczenie straciło moc, wskutek sprzeciwu wniesionego przez pozwanego, w którym zaskarżył on nakaz zapłaty w całości (k.24, 42, 45).

A. N. podniósł w treści sprzeciwu zarzut przedawnienia roszczenia. W ocenie pozwanego, trzyletni termin upłynął z dniem 29 listopada 2010 r. (k.24, 25)

(...) Bank S. A. z siedzibą w W., odnosząc się do sprzeciwu od nakazu zapłaty, podtrzymała powództwo w pierwotnym brzmieniu, wnosząc jednocześnie o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Powodowa spółka wyraziła bowiem pogląd, iż doszło do przerwania biegu zasiedzenia (k.100-103).

Do dnia zamknięcia rozprawy strony nie zmieniły dotychczas wyrażonych stanowisk (k.128, 139).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był w całości poza sporem.

W dniu 29 listopada 2004 r. A. N. zawarł z (...) Bank S. A. z siedzibą w K. umowę kredytu konsumpcyjnego o numerze (...). W ramach tego stosunku zobowiązaniowego, bank udzielił A. N. kredytu w kwocie 10.681 zł 69 gr, zaś kredytobiorca zobowiązał się do spłat kredytu w okresie od dnia 29 listopada 2004 r. do dnia 20 listopada 2009 r. Wobec zaległości w spłacie zadłużenia oraz całkowitego zaprzestania płatności, mimo rygoru postawienia całej należności w stan wymagalności, ww. kontrakt został wypowiedziany.

(...) Bank S. A. z siedzibą w K., wystąpił do Sądu Rejonowego w Legionowie z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 3 sierpnia 2006 r., wystawionemu przeciwko A. N.. Wniosek ten został uwzględniony postanowieniem z dnia 13 marca 2007 r., wydanym w sprawie zarejestrowanej pod sygnaturą I Co 274/07. Następnie, (...) Bank S. A. z siedzibą w W., będąca sukcesorem prawnym ww. wierzyciela, ponownie wniosła, w dniu 15 marca 2010 r. o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...). Sąd, w sprawie I Co 679/10, postanowieniem wydanym w dniu 19 kwietnia 2010 r. również uwzględnił żądanie wierzyciela.

(...) Bank S. A. z siedzibą w W. w dniu 22 kwietnia 2009 r. nabyła od (...) Bank S. A. z siedzibą w K. wierzytelność przysługującą jej względem A. N. z tytułu umowy z dnia 29 listopada 2004 r., zaś w dniu 13 grudnia 2010 r. zbyła ją

na rzecz (...) Bank S. A. z siedzibą w W.. Na dzień 27 lutego 2012 r. zadłużenie A. N., wynikające z umowy kredytu konsumenckiego, wyniosło 21.405 zł 91 gr.

A. N., mimo przedsądowych wezwań do zapłaty, do dnia zamknięcia rozprawy nie spłacił tego długu, ani w całości, ani w części (dowód: k.65 – wyciąg z ksiąg banku, k.69, 70 – kopia wezwania do zapłaty wraz z dowodem nadania i zwrotu awizowanej przesyłki, k.113-116 – kopia umowy kredytu konsumpcyjnego, k.117 – kopia wypowiedzenia umowy, k.118 – kopia wezwania do zapłaty, k.119 – kopia postanowienia w sprawie I Co 274/07, k.120, 120v – kopia bte wraz z klauzulą wykonalności, k.121 – kopia postanowienia w sprawie I Co 679/10, k.122 – kopia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, okoliczności niesporne).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o ww. dokumenty lub ich kopie, a także niepodważone twierdzenia stron. Strony postępowania nie sprzeciwiały się tym faktom, toteż Sąd, mając na uwadze wynik rozprawy uznał je za przyznane (art. 230 k.p.c.). Jednocześnie należy zauważyć, iż ww. dowody z dokumentów nie były kwestionowane przez strony, co do ich prawdziwości i wiarygodności, a zatem Sąd nie miał podstaw by pominąć je przy dokonywaniu przedmiotowych ustaleń.

Powództwo zasługiwało na aprobatę w całości.

Dokonując oceny zasadności przedmiotowego roszczenia należało nakreślić reżim prawny regulujący tę materię. Stosownie do unormowania zawartego w art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. Nr 72 z 2002 r. poz. 665 j.t.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Zgodnie z treścią art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić, zaś podług art. 494 k.c. strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy; może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania. Nadto, w myśl art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Mając na uwadze przytoczoną regulację, Sąd winien ustalić w pierwszej kolejności istnienie stosunku zobowiązaniowego i jego charakter, a następnie wystąpienie pomiędzy stronami tego kontraktu ustawowych lub umownych przesłanek, pozwalających jednej ze stron na wypowiedzenie umowy i dochodzenie spełnienia określonego świadczenia, w tym fakt dokonania cesji wierzytelności

W toku postępowania bezspornym było, że (...) Bank S. A. z siedzibą w W. jest następcą prawnym podmiotu, którego łączyła z A. N. umowa kredytu konsumenckiego – pozwany nie kwestionował faktu skutecznej cesji wierzytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi tego kredytobiorcy. Zdaniem powódki, kredytobiorca nie wywiązywał się w terminie ze spłaty zadłużenia, a na pewnym etapie w ogóle przestał uiszczać jakiegokolwiek kwoty na rzecz kredytodawcy, czym przyczynił się do wypowiedzenia umowy i postawienia całej niespłaconej kwoty w stan wymagalności. W jej opinii, stanowiło to podstawę do dochodzenia zapłaty kwoty stanowiącej sumę kapitału, odsetek i opłat dodatkowych, znajdujących swe źródło, co do zasady, w treści umowy.

Dokonując oceny jedyne zarzutu strony pozwanej – zarzutu przedawnienia – Sąd miał na względzie, iż stosownie do treści art. 117 § 1 k.c. roszczenia majątkowe, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w ustawie, ulegają przedawnieniu, zaś podług treści art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata. Bieg owego terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne – art. 120 § 1 k.c.

Sąd był zdania, iż roszczenie objęte pozwem stało się wymagalne najpóźniej z dniem 3 sierpnia 2006 r., kiedy to pierwotny wierzyciel wystawił bankowy tytuł egzekucyjny. Zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił na przyjęcie wcześniejszej daty.

Zatem, kwestią decydującą o skuteczności podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu bądź jej braku jest kwalifikacja charakteru świadczenia. Zdaniem Sądu, roszczenie z tytułu umowy kredytu, udzielanego przez bank, a więc przedsiębiorcę i w związku z prowadzeniem przez tę spółkę działalności gospodarczej, ulega przedawnieniu, jak słusznie zauważył pozwany, z upływem 3 lat.

Skoro roszczenie stało się wymagalne z dniem 3 sierpnia 2006 r., to jego przedawnienie, a więc możliwość skutecznego uchylenia się przez dłużnika od jego zaspokojenia (art. 117 § 2 k.c.), nastąpiłoby z dniem 3 sierpnia 2009 r. Jednakże, co wynika wprost z dołączonych do akt niniejszej sprawy kopii dokumentów, pierwotny wierzyciel, wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, przerwał bieg tego terminu w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. Albowiem czynność ta została dokonana przez (...) Bank S. A. z siedzibą w K. najpóźniej w dniu 13 marca 2007 r. (data wydania orzeczenia przez Sąd Rejonowy w Legionowie). Z kolei postępowanie egzekucyjne, prowadzone w oparciu o pozyskany w ten sposób tytuł wykonawczy zostało umorzone w dniu 21 sierpnia 2007 r. Od tego dnia bieg terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo, jednak przed jego upływem, kolejny (drugi) wierzyciel A. N., ponownie przerwał bieg tego terminu, wnosząc o nadanie klauzuli wykonalności bte wnioskiem z dnia 15 marca 2010 r., który został uwzględniony w dniu 19 kwietnia 2010 r. Z kolei powód w niniejszej sprawie skierował do Sądu powództwo w dniu 27 września 2012 r. (k.1).

Zważywszy na powyższe, zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez A. N. należało uznać za chybiony. Mógłby on spotkać się z aprobatą jedynie w sytuacji, gdyby poprzednicy prawni powódki nie przerwali dwukrotnie biegu przedawnienia swymi wnioskami lub gdyby powodowa spółka wniosła pozew o zapłatę po dniu 19 kwietnia 2013 r.

Rozstrzygając w przedmiocie odsetek Sąd miał na uwadze, iż stosownie do treści art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Nadto, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (§ 2). Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹), zaś jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²).

Sąd uznał, iż żądanie zasądzenia odsetek od dnia 27 września 2012 r., tj. od dnia wniesienia pozwu, było w pełni zasadne – oczywistym było bowiem, iż najpóźniej w tym dniu A. N. opóźniał się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego w kwocie 10.209 zł 15 gr na rzecz strony powodowej (niesporne). Co istotne, pozwany nie kwestionował wysokości kwoty objętej pozwem, również co do odsetek. Trzeba w tym miejscu wyjaśnić, że rozróżnienie w zakresie zasądzonych odsetek wynika ze zmiany treści art. 481 k.c. z dniem 1 stycznia 2016 r.

Dlatego też, Sąd na podstawie art. 353 § 1 k.c. oraz art. 494 k.c. w zw. z art. 481 k.c. zasądził od A. N. na rzecz (...) Banku Spółki Akcyjnej w W. kwotę 21.405 zł 91 gr wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 10.209 zł 15 gr od dnia 27 września 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. (pkt I).

Odnosząc się do wniosku powódki o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, Sąd zważył, iż stosownie do regulacji art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), natomiast podług treści art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie,

jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa strony.

Tym samym, skoro pozwany przegrał spór w rozumieniu art. 98 k.p.c., spoczywa na nim obowiązek zwrócenia poniesionych kosztów procesu stronie wygrywającej spór – powodce. Sąd, orzekając o zwrocie kosztów, miał na względzie, iż strona powodowa poniosła koszty w postaci opłaty sądowej od pozwu w kwocie 268 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł ???

Dlatego też, Sąd na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490) zasądził od A. N. na rzecz (...) Banku Spółki Akcyjnej w W. kwotę 2.447 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II).

Odnosząc się do orzeczenia w zakresie obowiązku pokrycia nieuiszczonych kosztów postępowania Sąd, w oparciu o art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167 z 2005 r. poz. 1398 ze zm.) w zw. z art. 19 ust. 2 pkt 2 u.k.s.c. w zw. z art. 13 ust. 1 u.k.s.c. nakazał pobrać od A. N. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. kwotę 802 zł 30 gr tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić (pkt III).

Wobec powyższego, Sąd orzekł, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować zwrot uzasadnienia.
2. Doręczyć odpis wyroku wraz z uzasadnieniem pełnomocnikowi strony powodowej.

SSR Bartosz Grajek